

Kommer det mig, at den Forstaaelse ligger nær, og at den heller ikke er modsagt ved, hvad det ærede Medlem har anført. Jeg vil begynde med det Letteste; jeg vil begynde med at udtale, at forsaavidt der ad administrativ Veistulde kunne gjøres Noget for at raade Bod paa Nørresundbys uheldige Stilling, skulde det være ibetmindste mig en Glæde at kunne medvirke dertil, men jeg troer, at hvad der ad den Veistulde kan gjøres, er overordentlig lidt, og, at det Væsentlige deraf allerede er gjort ved at staffe Communen den attraaede Bemærkning til at staffe sig Midler til Anlæg af en Havn og andre Foranstaltninger, som tildeels ere nødvendige for Byens Fremkomst. Den anden Side af Sagen er derimod neppe saa let, og jeg skulde meget have misforstaaet det ærede Medlem, dersom han ikke selv erkjendte, at det nu fuldstændig at have det Forhold, som Loven af 16de Februar 1856 har etableret mellem Aalborg og Nørresundby, vilde være en Uret mod Aalborg, naar man seer hen til de betydelige Offre, denne By har bragt for at tilveiebringe Forbindelsen med Bendshøvel. Klagerne fra Nørresundbys Side over det Utaalnelige i det bestaaende Forhold ere af en meget ældre Dato end denne Forespørgsel her i Thinget, ja, endog end Pontonbroens Tilblivelse, thi lignende Klager løbe allerede 1863, idet der dengang indkom et Andragende om, at Forholdet, som det da var ordnet i Loven af 16de Februar 1856, maatte blive forandret. Dette Andragende fandt Ministeriet dengang ikke nogen Anledning til at fremme, men senere, i Efteraaret 1865, er der indkommet et nyt Andragende fra Nørresundbys Communalbestyrelse, om at Loven af 16de Februar 1856 maatte blive hævet, forsaavidt den fastsætter et Afhængighedsforhold mellem Nørresundby og Aalborg. Derpaa blev der af Ministeriet svaret, at man ikke var villig til at forelægge nogen Lov i saa Henseende, hvorefter man henviste Nørresundby og Aalborg til, hvad der endnu i dette Dødblik forekommer mig at være det Fornuftigste, nemlig at gjøre et Forsøg paa at sammenmelde disse Communer til een. Efterat Pontonbroen er kastet over Limfjorden, forekommer det mig ligesaa unaturligt, at Aalborg og Nørresundby staae overfor hinanden som

to — jeg fristes til at sige — fjendtlige Communer, som om Kjøbenhavn og Christianshavn hver udgjorde en Commune for sig, og jeg kan endnu ikke erkjende, at de anførte Vanstigeligheder for en Sammensmeltning skulde være uoverstigelige. Jeg maa dog kun bemærke, at der aldeles ingen Nødvendighed er for, at et saabant Fællesskab mellem disse to Communer omfattede alle Forhold; de kunne meget godt have deres særlige Ansiggender ved Siden af de sælles. Samtidigt med, at Ministeriet henede Communernes Opmærksomhed paa dette Punkt, opfordrede man ogsaa Aalborg Commune til at gaae ind paa en Ordning, der ligeledes blev nævnt af den ærede Rigsdagsmand, nemlig at fastsætte Nørresundbys Skat til Aalborg til en vis aarlig Sum, som Nørresundbys egen Communalbestyrelse da vilde have at paaligne. Man undgik derved det ganske vist Uhyggelige i, at en fremmed Commune paaligner Bidrag paa Beboere i en vis Commune, Noget, der dog iøvrigt ikke er saa aldeles u hørt, som den ærede Rigsdagsmand anførte, idet som bekendt Paaligning fra Kjøbstædernes Side, i Henhold til Loven af 29de December 1857, kan finde Sted paa visse Næringsdrivende, der have bosat sig indenfor en Fjerdingvei fra Kjøbstadens Grændse; men i dette Tilfælde er det selvfølgelig langt mere trykkelende. Hvad der saaledes er kommet til Ministeriets Kundskab, har ikke kunnet forandre min Anskuelse om den heldigste Ordning maade af de beklagelige Stridigheder, kunde jeg vel kalde dem, imellem Aalborg og Nørresundby. Jeg maa fremdeles antage, at den heldigste Ordning vilde være den, at Communerne kunde blive enige om at slutte sig sammen, og at det Næstheldigste vilde være, at den Tribut, kan jeg sige, som nu temmelig vilkaarligt opkræves af de enkelte Næringsdrivende i Nørresundby, fastsattes til en bestemt Sum, som Nørresundby Commune i sin Heelhed vilde have at svare til Aalborg Commune. Jeg maa beklage, at skjøndt denne Opfordring fra Indenrigsministeriet allerede er afgaaet sidst i Februar Maaned d. N., har jeg ikke senere mærket Noget til, at noget af disse Forslag fra Ministeriets Side har vundet Tilslutning hos nogen af de to Communer, og Sagen staaer